

[Niels Frederiksen.]

der er udøvet, har en vis Interesse ogsaa at vurdere, overveje, skønne over, hvad der fra den ene Side kan ventes sat i Stedet.

Efter min Opfattelse bliver Resultatet af den nøgterne Vurdering af de to politiske Mægtgrupper da den, at man ikke kan beskyldte Regeringen for, at den ikke er gaaet Forhandlingens Vej, ikke har prøvet paa at søge Støtte og Hjælp paa de erhvervs-mæssigt og politisk fra Erhvervslivets Mænd og Oppositionspartiernes Medvirkning til at gennemføre en Lovgivning, der er nødvendig til Afbødning af det, vort Land paa mange Maader i Nutiden er ude for. At vi ikke er naaet saa langt, at Reformerne paa de vigtige økonomiske Omraader ikke har været dybtgaaende nok, skyldes, at Oppositionspartierne over for Nutidens Spørgsmaal har indtaget en Stilling, der kan karakteriseres, som jeg gjorde i Begyndelsen af min Tale; de har sat sig imod, at man gav en Haandsrækning paa mange af de Omraader, hvor Vanskelighederne var størst.

For mig er der ikke Tvivl om, at den siddende Regering vil gøre sit bedste for at fremme Undersøgelserne med Hensyn til, hvilken Fremgangsmaade der kan anvendes ved den Gældssanering, man nu fra alle Sider inden for Oppositionen raaber op om er nødvendig. Det er interessant for Regeringspartierne at huske, at for ganske kort Tid siden var det det nuværende Regeringsflertal og dets Ordførere, som pegede paa, at der kom en Tid, hvor Gældsbyrden vilde ligge som et knugende Tryk ikke mindst over Landbrugserhvervet, fordi man i Opgangsaarene havde ført en Bèlaaningspolitik, en Kreditpolitik, der vilde kræve sine Ofre. Dengang blev der svaret: Det er ingen Gældskrise, vi har, nej, det er en Produktionskrise. Nu har man indstillet sig paa at faa baade en Gældssanering og konjunkturbestemte Renteafgifter. Det kan kun glæde Regeringspartierne, at man nu begynder at faa Øjnene op for, at Bonden i Danmark er bedst tjent med at svare sine Afgifter af Markens Produkter, det giver ham bedst Mulighed for en lønnende Drift baade i gode og daarlige Tider. Man har nu faaet Øjnene op for, hvad der i det lange Løb tjener Landbrugserhvervet bedst, og derfor kan jeg trygt udtale, at den siddende Regering ikke vil lægge Hindringer i Vejen for en Undersøgelse hverken af Spørgsmaalet om Gældssanering eller af Formerne for fremtidig Kreditgivning eller af Muligheden for en Rentesvare, der bedre stemmer med det, det burde være for Landboerne i Danmark. Men jeg tilføjer, naar man fra

Landboforeningernes Side fremsætter et Program, hvori de siger: Den Gæld, der ligger over en vis Højde, skal vi sørge for at blive af med, og saa maa I lette os Skatten, for at vi kan begynde at laane igen, det gaar ikke at spørre for de Kredtmuligheder, som er en Nødvendighed for Landbruget — naar man i saa taagede Vendinger og i saa modstridende Udtryk giver Raad til den siddende Regering og Flertalspartierne her i Salen, forbeholder jeg mig at faa klarere Udtryk for, hvad man egentlig vil, hvilke Midler man vil anbefale.

I Sønderjylland har vi været inde paa en Lovgivning paa dette Omraade, og dér har vi set Oppositionspartiernes Medvirken. Jeg glæder mig over Støtten fra Venstres Side til at gennemføre en Lovgivning, der paa en vis Maade fulgte de rigtige Linier med Hensyn til Gældssanering, men jeg maa rigtignok sige, at det Forslag, Det konservative Folkeparti stillede, var af en saadan Art, at jeg ikke forstaaer — heller ikke efter de Bemærkninger, der blev fremsat af Partiets Ordfører —, at man fra et saa anset politisk Parti som Det konservative Folkeparti vil stille et Forslag af den Art. Det viser, at hvis vi skal løse store politiske Spørgsmaal angaaende Erhvervenes Økonomi, kan man ikke vente, at Oppositionspartierne efter hele deres Indstilling økonomisk, efter deres Syn paa Tingene, kan enes om at foreslaa noget brugbart og gennemførligt.

Til Slut ønsker jeg at gøre et Par Bemærkninger vedrørende de Dagsordener, der er fremsat; det er for øvrigt en lidt usædvanlig Fremgangsmaade, at man midt under den politiske Debat ved Tillægsbevillingslovforslaget's tredje Behandling fremsætter Dagsordener af den Art, som de to Dagsordener er.

Jeg har prøvet paa at finde Aarsagen til, at det ærede Medlem Hr. Krag har gjort sig saa store Anstrengelser for at forme en saadan Proklamation, der i Virkeligheden ikke er en Dagsorden, men et helt økonomisk Program. Skulde det være for at dække over den Vanskelighed, hvori hans Parti politisk set i Øjeblikket befinder sig, for at snakke om noget andet? Jeg kunde tænke, det var nødvendigt, men jeg synes, det er underligt, at Dagsordenens enkelte Punkter strejfer Problemer, som vi har behandlet hele Vinteren. Hvorfor har man ikke benyttet Vinteren til at udforme, overskueligt og forstaaeligt, i Forslag, hvad man ønskede med Hensyn til alle disse Spørgsmaal, hvorfor er man ikke gaaet ind i en Realitetsbehandling af